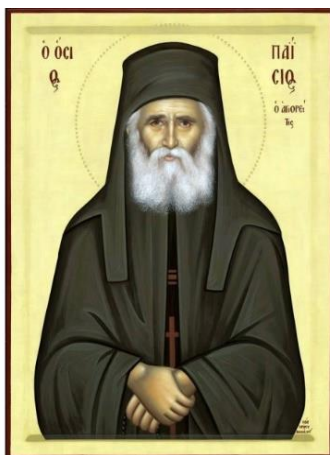

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 2^ο Τεύχος 6^ο Ιούνιος - Αύγουστος 2020
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται Δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	3
Πνευματικά Θέματα	
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι καὶ δοῦνε τὴν ψυχὴ μου ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας.....	4
Οἱ κληρονόμοι τοῦ Οὐρανοῦ.....	5
Ἡ πνευματικὴ βοήθεια ἀπὸ τὴν ἐξομολόγηση.....	8
Θεῖα Ευχαριστία.....	11
Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ.....	16
Λόγος στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου.....	19
Μικρά εἰθινά.....	24

« Το Διοικητικό Συμβούλιο τῆς Ενώσεώς μας »

Πρόεδρος: Dr Ηλίας Καπαρελιώτης

Καθηγητὴς Marketing

Ἀντιπρόεδρος: Γεώργιος Γκανιάτσος

Φαρμακοποιός

Γραμματέας: Αθανάσιος Σιδηρόπουλος

Ἐμπορος

Ταμίας: Νικόλαος Μαραγκός

Νομικός

Μέλος: Σταύρος Πουλογιαννόπουλος

Γυμναστής

A. Ἀναπληρ. Μέλος: Ελένη Χρυσού

Ἀρχιτέκτων

B. Ἀναπληρ. Μέλος: Κλαοῦδια Μαρσέλλα Ρεστρέπο Λόπεζ

Ἀγιογράφος - Φιλολόγος

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ»

Σκοπός και πόθος μας είναι να κοινωνήσουμε και να διακονήσουμε τον Χριστό, εν τω προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00 & Τριτ.-Πεμπ. 10:00-14:00
& 17:00-20:00

Η Ιστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Έδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Αθήνα

Email: diakonoi.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ΙΔ Αθηνών.

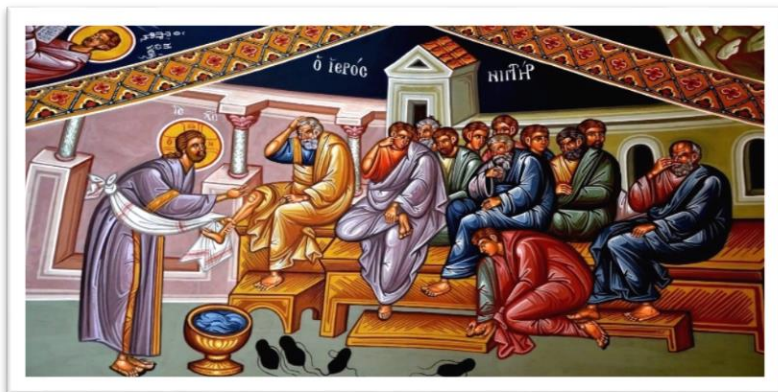
Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιώς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας αποστέλλεται απόδειξη)

« Καί γάρ ο υἱός του ανθρώπου ουκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν » (Μάρκ. ι' 1-45)

Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός είναι ο πρώτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων των ανθρώπων, πρὸς χάριν των οποίων ἔγινε καὶ ἄνθρωπος δια να διακονήσει ὅλους τους ανθρώπους. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τὴ διδαχὴ αὐτὴ του Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαός του Θεοῦ παρακαλοῦμε τον ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο να μας εὐλογεῖ, ὥστε να πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι των ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

Ὡς ἐκ τούτου ἀδελφοί παρακαλεῖστε ὅπως ἐπιλέξτε να δραστηριοποιηθεῖτε στους παρακάτω τομεῖς τῆς ἐνώσεώς μας προς διακονία των ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας.

Μερικοὶ ἀπὸ τους τομεῖς τῆς ἐνώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους καὶ ἀνάγνωση ψυχοφελῶν βιβλίων.
- Παροχὴ συμβουλῶν καὶ πληροφοριῶν που ἀφοροῦν σε θέματα καθημερινῆς πρακτικῆς (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π.)
- Μεταφορὰ ηλικιωμένων σε νοσοκομεῖα ἢ ἄλλους ἰατρικούς φορεῖς.
- Παροχὴ εργασιῶν οικείας (π.χ. υδραυλικές ἐργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

(Για να δηλώσετε συμμετοχὴ ἐπικοινωνήστε με τα τηλέφωνα τῆς ἐνώσεώς μας)

Οι κληρονόμοι του ουρανού

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Εκδόσεις «Παρησία»

Αθήνα 2016)

Τέταρτος Όροφος

(...συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

*«Μακάριοι οι πεινῶντες
και διψῶντες την δικαιοσύνην,
ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται»*

Αυτό είναι το σχέδιο της οικοδόμησης του τέταρτου ορόφου της πυραμίδας του παραδείσου. Εδώ τα υλικά είναι η πείνα και η δίψα για δικαιοσύνη. Η πείνα και η δίψα πάντοτε λειτουργούσαν ως υποκινητές της οικοδόμησης στη γη. Μόνο που εδώ δεν γίνεται λόγος για τη σωματική πείνα και δίψα που ικανοποιείται με ἄρτο και ὕδωρ. Εδώ γίνεται λόγος για μία μεγαλύτερη πείνα και δίψα, εκείνη που η ψυχή του πράου ἄνθρωπο που φέρει μέσα της, και που ὅλη η Γη με τα φαγητά και τα ποτά της δεν μπορεί να χορτάσει. Ο πρᾶος ἄνθρωπος, ο ἄνθρωπος αμνός, θα ἔλεγες ὅτι είναι χορτάτος και ικανοποιημένος επειδή σιωπά και υπομένει. Στην πραγματικότητα η μεγάλη του πείνα και δίψα για δικαιοσύνη κρύβεται στα βάθη της ψυχῆς του σαν αφανέρωτο ηφαίστειο. Είναι εύκολο να ταΐξεις τον αλαζόνα, εκείνον δηλαδή που χρησιμοποιεῖ ὅλες τις ἡμέρες της ζωῆς του στη γη για να γκρεμίσει την ψυχή του. Τρέφεται και ποτίζετε με κάθε γήινη λάσπη. Σπρώξε τον μπροστά, στο μέτωπο του ἀνθρώπινου καραβανιού, κι εκείνος θα είναι χορτάτος και ικανοποιημένος. Αλλά ὅμως εκείνον που οικοδόμησε τους τρεις πρώτους ορόφους της Παραδείσιας πυραμίδας οὔτε το προσωρινό οὔτε το σάπιο δεν μπορεί να τον χορτάσει. Βλέπει τον κόσμο με τα μάτια του Θεοῦ, σκέπτεται με τον νου του

Θεού, και αναζητά τη δικαιοσύνη του Θεού. Δικαιοσύνη εδώ εννοείται η αλήθεια και η τάξη έτσι όπως ο Θεός αποκάλυψε και έδωσε εντολή. Η αλήθεια για τον Δημιουργό, η αλήθεια για τον κόσμο, η αλήθεια για τον άνθρωπο, η αλήθεια για τον σκοπό και η αλήθεια για την οδό.

Τάξη εσωτερική και τάξη εξωτερική, η τάξη στην ψυχή, η τάξη στο σώμα, στην κοινωνία, στον κόσμο, στα πάντα τάξη σύμφωνη με την αλήθεια. Μ' άλλα λόγια η δικαιοσύνη είναι δύο πράγματα: η γνώση της αλήθειας και ο κανόνας της συμπεριφοράς. Όλα όσα ο άνθρωπος πρέπει να γνωρίζει και να πράττει για να πλησιάσει τον θεό, αποκαλούμενα με μία λέξη: δικαιοσύνη. Πεινώντας τη δικαιοσύνη δεν ήταν οι φαρισαίοι, επειδή πίστευαν ότι κατέχουν τη δικαιοσύνη. Πεινασμένος για τη δικαιοσύνη δεν ήταν ούτε ο Πιλάτος, αν και με ελαφρότητα ρώτησε τον Χριστό: και ποια είναι η αλήθεια; Πεινώντας και διψώντας τη δικαιοσύνη ήταν όλοι εκείνοι που από την αρχή προσκολλήθηκαν στον Χριστό και δεν Τον εγκατέλειψαν μέχρι τον θάνατο. Πεινώντας τη δικαιοσύνη είναι και σήμερα εκείνοι που πεινούν για τον Χριστό. Επειδή ο Χριστός είναι ολόκληρη η πληρότητα της δικαιοσύνης, της αλήθειας, της τάξης, Εκείνος που για τον εαυτό Του είπε: «εγώ ειμί η αλήθεια και εγώ ειμί η οδός».

Σε εκείνους που πεινούν και διψούν για τον Χριστό ως τελειότητα της δικαιοσύνης, Εκείνος έχει υποσχεθεί ότι θα χορτάσουν. Πιστεύοντας σ' αυτήν την υπόσχεση πολλοί χριστιανοί περιφρόνησαν την πείνα και τη δίψα για τον κόσμο και τα εγκόσμια, ξεκινώντας την αναζήτηση για να χορτάσουν την πνευματική τους πείνα και δίψα. Πολλοί από αυτούς εγκατέλειψαν τα πάντα, αποτραβήχτηκαν στον εαυτό τους, κλείστηκαν σε σπηλιές, απομονώθηκαν στις ερήμους, δέθηκαν στους στύλους, για να καλλιεργήσουν την πνευματική τους πείνα και αυτή την εξαισία πείνα τους να χορτάσουν με την Ουράνια δικαιοσύνη, δηλαδή τον Κύριο Χριστό. Αυτοί πεινούσαν για τον ουρανό κι ο κόσμος

πεινούσε για αυτούς. Ο αυτοκράτορας Μέγας Κωνσταντίνος κάλεσε τον άγιο Αντώνιο από την έρημο να τον επισκεφτεί μόνο για να τον δει. Ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος παρακάλεσε τον γέροντα Σενόβιο να έρθει από την Αίγυπτο στην Κωνσταντινούπολη για να τον δει και να τον ακούσει. Ο ηγεμόνας Ταξίδεψε ως την έρημο, μόνο για να δει τον Μωσή τον Αιθίοπα, άγιο άνθρωπο. Δηλαδή ισχυροί αυτοκράτορες, στους οποίους αφυπνίστηκε η πνευματική πείνα, κατέβαιναν από τον θρόνο τους και αναζητούσαν να δουν εκείνους που αισθάνονταν περισσότερη πείνα και δίψα και που νυχθημερόν με πάθος ήταν παραδομένοι στον κορεσμό στην ουρανία τράπεζα της δικαιοσύνης του Θεού. Αν και αυτοί ως το τέλος της ζωής τους αισθάνονταν αυτή την υψηλή εξαίσια πείνα, ο κόσμος τους θεωρούσε χορτάτους. Αυτοί αισθάνονταν τον επίγειο κορεσμό ως πείνα, ενώ κόσμος θεωρούσε την πείνα τους ως κορεσμό. Πράγματι αποτελεί επιδεξιότητα να επιλέξεις και την πείνα. Από τις δύο πείνες οι υπηρέτες του Θεού επέλεξαν την πείνα για τον ουρανό. Και μ' αυτήν την πείνα οικοδομούσαν τον τέταρτο όροφο της παραδείσιας πυραμίδας τους, γερή και λαμπρή σαν πολύτιμος λίθος σμαράγδι. Να, η δική τους πείνα είναι η μοναδική που θα χορτάσει. Ενώ την απατηλή πείνα για τα επίγεια και τις λάγνες επιθυμίες ο κόσμος ποτέ δεν θα χορτάσει ούτε σ' αυτόν ούτε στον άλλο κόσμο. Όπως είπε ο δημιουργός μέσω του Προφήτη: *οι δούλοι μου θα έχουν να φάνε, μα εσείς θα πεινάτε, θα έχουν να πιουν μα εσείς θα υποφέρετε από τη δίψα, οι δούλοι μου θα χαίρονται και εσείς θα ζείτε ντροπιασμένοι* (Ησ.65,13).

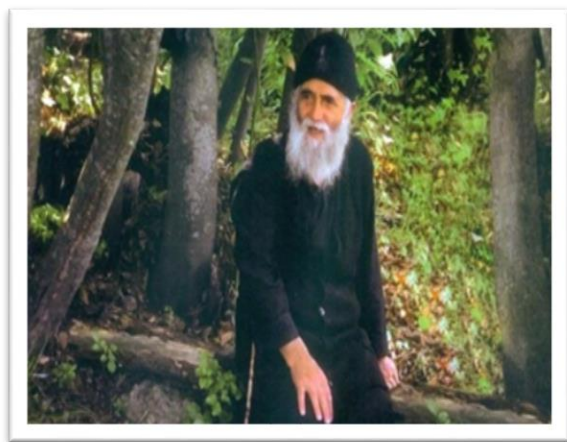
(συνεχίζεται...)

Χαμήλωσε το θυμό σου για να μη χάνεις το μυαλό σου.

Γρηγόριος ο Θεολόγος

Η πνευματική βοήθεια από την εξομολόγηση

Έχουν απομακρυνθεί οι άνθρωποι από το μυστήριο της εξομολογήσεως, γι' αυτό και πνίγονται από τους λογισμούς και τα πάθη. Πόσοι έρχονται και ζητούν να τους βοηθήσω σε κάποιο πρόβλημα τους, και ούτε εξομολογούνται ούτε εκκλησιάζονται! «Εκκλησιάζεσαι καθόλου;», τους ρωτάω. «Όχι», μου λένε. «Εξομολογήθηκες καμιά φορά;». «Όχι. Ήρθα να με κάνεις καλά». «Μα, πώς; Πρέπει να μετανοήσεις για τα σφάλματά σου, να εξομολογείσαι, να εκκλησιάζεσαι, να κοινωνάς όταν έχεις ευλογία από τον πνευματικό σου, και εγώ θα κάνω προσευχή να γίνεις καλά. Ξεχνάς ότι υπάρχει και άλλη ζωή και πρέπει να ετοιμαστούμε για εκεί;».

«Κοίταξε, πάτερ αυτά που λες, εκκλησίες, άλλη ζωή κ.τ.λ., εμένα δεν με απασχολούν. Αυτά είναι παραμύθια. Έχω πάει σε μάγους, σε μάντιουμ και δεν μπόρεσαν να με κάνουν καλά έμαθα ότι εσύ μπορείς να με κάνεις καλά». Άντε τώρα! Τους μιλάς για εξομολόγηση, για τη μέλλουσα ζωή και σου λένε «αυτά είναι παραμύθια», και από την άλλη μεριά: «Βοήθησέ με, παίρνω χάπια». Εμ,πως; Με μαγικό τρόπο θα γίνουν καλά; Και βλέπεις ότι πολλοί

ενώ έχουν προβλήματα που τα προκάλεσαν οι αμαρτίες τους, δεν πηγαίνουν στον πνευματικό που μπορεί να τους βοηθήσει αποτελεσματικά, αλλά καταλήγουν να εξομολογούνται στους ψυχολόγους. Λένε το ιστορικό τους τους, τους συμβουλευονται για τα προβλήματά τους και, αν έχουν να περάσουν ένα ποτάμι, τους ρίχνουν μέσα και ή πνίγονται ή βγαίνουν, άλλα που βγαίνουν; Ενώ, αν πάνε να εξομολογηθούν στον πνευματικό, θα περάσουν στην άλλη όχθη από τη γέφυρα άνετα, γιατί με το μυστήριο της εξομολογήσεως ενεργεί η χάρη του Θεού και λυτρώνονται.

- Γέροντα, μερικοί λένε: «Δεν βρίσκουμε καλούς πνευματικούς, γι' αυτό δεν πάμε να εξομολογηθούμε».

- Αυτά είναι δικαιολογίες. Κάθε πνευματικός πατέρας έχει θεία εξουσία, εφόσον φοράει πετραχήλι. Τελείται μυστήριο, έχει τη θεία χάρη και, όταν διαβάσει την συγχωρητική ευχή, ο Θεός σβήνει όλες τις αμαρτίες τις οποίες εξομολογηθήκαμε με ειλικρινή μετάνοια. Από μας εξαρτάται πόσο θα βοηθηθούμε από το μυστήριο της εξομολογήσεως.

Ήρθε εκεί στο καλύβι μία φορά κάποιος που είχε ψυχολογικά προβλήματα, με τον λογισμό ότι έχω διορατικό χάρισμα και θα μπορούσα να το βοηθήσω. «Τι προβλέπεις, μου λέει, για μένα;».

«Να βρεις, του λέω, ένα πνευματικό να εξομολογείσαι, για να κοιμάσαι σαν το πουλάκι και να μην παίρνεις χάπια».

«Δεν υπάρχουν, μου λέει, σήμερα καλοί πνευματικοί. Παλιά υπήρχαν» και επέμενε στην άποψη του να μην πάει σε πνευματικό.

Έρχονται με τον καλό λογισμό ότι θα βοηθηθούν, αλλά δεν δέχονται αυτό που τους λες και κρίμα στα ναύλα.

- Γέροντα, ένας άνθρωπος που δεν εξομολογείται μπορεί να είναι εσωτερικά αναπαυμένος;

- Πώς να είναι αναπαυμένος; Για να νιώσει κάνεις ανάπαυση, πρέπει να πετάξει τα μπάζα από μέσα του.

Αυτό θα γίνει με την εξομολόγηση. Ανοίγοντας ο άνθρωπος την καρδιά του στον πνευματικό και λέγοντας τα σφάλματά του, ταπεινώνεται, και έτσι ανοίγει την πύλη του ουρανού και έρχεται πλούσια η Χάρη του Θεού και ελευθερώνεται.

Πριν από την εξομολόγηση, υπάρχει ομίχλη, βλέπει θαμπά και δικαιολογεί τα σφάλματά του. Γιατί, όταν ο νους του είναι σκοτισμένος από τις αμαρτίες, δεν βλέπει καθαρά.

Με την εξομολόγηση κάνει μία «φουουου», φεύγει ομίχλη και καθαρίζει ο ορίζοντας. Γι' αυτό, όσους έρχονται να συζητήσουμε ένα θέμα ή να μου ζητήσουν μία συμβουλή κ.τ.λ., αν δεν έχουν εξομολογηθεί ποτέ, τους στέλνω πρώτα να εξομολογηθούν και μετά να έρθουν να μιλήσουμε.

Μερικοί μου λένε: «Γέροντα, αφού εσύ μπορείς να καταλάβεις τι πρέπει να κάνω γι' αυτό το θέμα, πες μου». Και να καταλάβω εγώ τι πρέπει να κάνεις, τους λέω, δεν θα καταλάβεις εσύ τι θα σου πω. Γι' αυτό, πήγαινε πρώτα να εξομολογηθείς και ύστερα έλα να συζητήσουμε».

Γιατί πώς να επικοινωνήσεις και να συνεννοηθείς με έναν άνθρωπο, όταν βρίσκεται σε άλλη συχνότητα;

Με την εξομολόγηση πετάει ο άνθρωπος από μέσα του ότι άχρηστο έχει και καρποφορεί πνευματικά.

Μια μέρα έσκαβα τον κήπο μου, για να φυτέψω λίγες ντοματιές.

Εκείνη την ώρα ήρθε κάποιος και μου λέει: «Τι κάνεις, Γέροντα;».

«Τι να κάνω; Του λέω, εξομολογώ τον κήπο μου». «Καλά, Γέροντα, μου λέει, χρειάζεται και ο κήπος εξομολόγηση;».

«Ασφαλώς χρειάζεται. Έχω διαπιστώσει πως, όταν τον εξομολογώ, βγάζω δηλαδή έξω πέτρες, αγριάδες, αγκάθια κ.τ.λ., τότε βγάζει σπουδαία κηπευτικά. Αλλιώς οι ντομάτες γίνονται κιτρινάρικες, καχεκτικές!».

Η μετάνοια και η εξομολόγηση
από τις Διδαχές του οσίου Παΐσιου του αγιορείτου.
Πρεσβύτερος Ηλίας Γ. Διακουμάκος

Θεία Ευχαριστία

Η Ορθόδοξη Εκκλησία διακηρύσσει πώς κοινωνούμε πραγματικά το σώμα και το αίμα του Κυρίου.

Δέχεται πώς η ευχαριστία είναι ανάμνηση του πάθους του Χριστού αλλά δεν δέχεται πώς είναι μόνο ανάμνηση!

Ο Χριστός εξετέλεσε τη θυσία Του «εφάπαξ» επομένως η θυσία αυτή δεν επαναλαμβάνεται. Όμως ο ίδιος ο Κύριος προσφέρει το σώμα Του και το αίμα Του πριν από τη μοναδική θυσία του Γολγοθά και δίνει εντολή στους μαθητές Του να κάνουν και αυτοί το ίδιο μέχρι τη δευτέρα Του παρουσία, δηλώνοντας πώς η «βρώσις» του σώματός Του και η «πόσις» του αίματός Του είναι απαραίτητα για τη σωτηρία.

Το ίδιο συμβαίνει και με τη θεία ευχαριστία πού τελεί η Εκκλησία. Είναι μετοχή της μιας και μοναδικής θυσίας πού πρόσφερε ο Χριστός. Οι ιερείς της Εκκλησίας, οικονόμοι των μυστηρίων Του, είναι διάκονοι του Χριστού, προσφέρουν αληθινή θυσία πάνω στο θυσιαστήριο της Εκκλησίας πού ονομάζεται μάλιστα και «τράπεζα

του Κυρίου», η οποία αντιπαραβάλλεται με το ιουδαϊκό και το ειδωλολατρικό θυσιαστήριο.

Με τον τρόπο αυτό αποδεικνύεται πώς η τέλεση της θείας ευχαριστίας την οποία παρήγγειλε ο Χριστός να τελούμε πάνω στο Χριστιανικό θυσιαστήριο είναι η «θυσία καθαρά», η οποία προφητεύτηκε. Δεν είναι επανάληψη της θυσίας του Χριστού, αλλά μυστηριακή μετοχή στη μία και μοναδική θυσία, ώστε τα επί μέρους μέλη να ενώνονται και να συγκροτούν το ένα σώμα Έτσι με τη θεία ευχαριστία, με τη μετοχή του ανθρώπου στη θεία Ζωή εκπληρώνεται ο σκοπός της θείας οικονομίας, δηλαδή η εν Χριστώ κοινωνία, πού είναι η σωτηρία του ανθρώπου.

«Ο άρτος πού προέρχεται από τη γη, αν λάβει την επίκληση του Θεού, δεν είναι πλέον άρτος, αλλά όπως η ευχαριστία συνίσταται από δύο στοιχεία, ένα γήινο και ένα ουράνιο, έτσι και τα σώματά μας, εάν μεταλάβουν την ευχαριστία, δεν ανήκουν πλέον στη φθορά, αλλά έχουν την ελπίδα της αναστάσεως»

Αυτή η διδαχή προσφερόταν στην πρώτη Εκκλησία στους «φωτιζόμενους» και «νεοφωτίστους», όπως μαρτυρούν οι μυσταγωγικές κατηχήσεις του αγίου Κυρίλλου Ιεροσολύμων (†386): **«Ο άρτος της ευχαριστίας», αναφέρει, «μετά την επίκλησιν του Αγίου Πνεύματος, ουκ έτι άρτος λιτός, αλλά σώμα Χριστού»,** δηλαδή είναι σώμα Χριστού και όχι απλός άρτος. **«Ωστε μετά πάσης πληροφορίας», δηλαδή με κάθε βεβαιότητα, «ως σώματος και αίματος μεταλαμβάνομεν Χριστού. Εν τύπω γάρ άρτου δίδοται σοι το σώμα , και εν τύπω οίνου δίδοται σοι το αίμα»,** εις τύπον άρτου σου δίδεται το σώμα και εις τύπον οίνου σου δίδεται το αίμα, «δια να γίνης, αφού μεταλάβης το σώμα και το αίμα τού Χριστού, σύσσωμος και σύναιμος αυτού τού Χριστού. Διότι με αυτόν τον τρόπον γινόμεθα χριστοφόροι, με το να διαδίδεται σε όλα μας τα μέλη το σώμα και το αίμα Του, και μέτοχοι θείας Φύσεως, καθώς λέγει ο μακάριος Πέτρος».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ρωτά: «Ποιός ποιμένας τρέφει τα πρόβατα με τα ιδικά του μέλη;», υπάρχουν μητέρες που δίνουν τα παιδιά τους σε άλλες τροφούς, αλλά ο Χριστός «μας τρέφει ο ίδιος με το δικό Του αίμα και σε όλα μας συνδέει άρρηκτα με τον εαυτό Του. Εκείνος συμφύρει τον εαυτό Του με τον καθένα δια των μυστηρίων». Εκείνους που αναγέννησε «τούς εκτρέφει με τον εαυτό Του και δεν τούς δίνει σε άλλον και με αυτό πάλι για να σε πείσει ότι έλαβε τη δική σου σάρκα... Δεν βλέπετε τα βρέφη με πόση προθυμία αρπάζουν τον μαστό;»
Ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος λέει στον ύμνο ΙΕ:

«Πως δὲν εἶναι θαῦμα φοβερό, πῶς δὲν θὰ φρίζει καθέννας, πὸς τέλεια τὸ νοιώθει, αὐτὸ γνωρίζοντας καλά :

Καθένας μας τὸν κάνεις σπίτι Σου, σ' ὄλους κατοικεῖς, σπίτι γιὰ ὄλους γίνεσαι ὁ Ἴδιος καὶ κατοικοῦμε μέσα Σου, ἕνας, Σωτήρα, καθέννας μας μαζί Σου εἶναι ὀλόκληρος σ' ὀλόκληρον Ἑσένα, καὶ μὲ καθένα μόνο του ὀλόκληρος βρίσκεσαι Σὺ καὶ ὑπεράνω μας ὀλόκληρος ὑπάρχεις ὀμόνος.

Μέλη τοῦ Χριστοῦ γινόμαστε κι ὁ Χριστὸς δικὰ μας μέλη, Καὶ τὸ χέρι μου Χριστὸς, καὶ τὸ πόδι μου Χριστὸς, ἐμένα τοῦ πανάθλιου, καὶ τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πόδι τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀθλιότητα δική μου. Κινῶ τὸ χέρι, καὶ Χριστὸς ὀλόκληρος εἶναι τὸ χέρι μου. Κατάλαβε : Ἡ ἅγια Θεότητα δὲν χωρίζεται.

Κινῶ τὸ πόδι καὶ νά, φωτεινὸ εἶναι ὅπως Ἐκεῖνος.

Μὴ πείς ὅτι εἶμαι βλάσφημος, ἀλλὰ δέξου τα αὐτά, προσκύνησε τὸν Χριστὸ πὸς ἔτσι σ' ἀλλάζει. Γιατὶ κι ἐσύ, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλεις, θὰ γίνεις μέλος Του, κι ἔτσι τὰ μέλη καθενός, ὅλα, μέλη τοῦ Χριστοῦ θὰ γίνουν κι ὁ Χριστὸς δικὰ μας μέλη, ὅλα τ' ἀσχήμονα Ἐὐσχήμονα θὰ κάνει

ὅλα τέλεια θὰ στολίσει μὲ τὴ Δόξα καὶ τὴν Ὅμορφιὰ τῆς Θεότητας,

καὶ θὰ γίνουμε μαζί Θεοὶ μὲ τὸν Θεὸ ζῶντας μαζί, χωρὶς καθόλου ἀσχημοσύνη πὰ νὰ βλέπουμε τοῦ σώματος, ὅλοι μὲ τὸ σῶμα ὀλόκληρο θὰ ἔχουμε τοῦ Χριστοῦ τὴ Μορφή, καὶ κάθε μέλος θὰ εἶναι ὁ Χριστὸς ὀλόκληρος.

Γιατί ἂν καὶ γίνεται σὲ πολλά, παραμένει Ἕνας, ἀδιαίρετος, κάθε μερίδιο εἶναι ὁ ἴδιος ὀλόκληρος...».

Ἔτσι ο Χριστὸς για μένα γίνεται ζωὴ, εἶναι ζωὴ. Εἶναι ο τρόπος που επέλεξα να κοιτάζω την ζωὴ, τους ανθρώπους, τα πράγματα, τα ζῶα, την κτίση.

Εἶναι ο τρόπος να βλέπω τα πάντα και τους πάντες.

Ο Αγώνας μου εἶναι τούτος, βήμα βήμα να αποκτήσω το βλέμμα του Χριστοῦ. Να βλέπω στην πόρνη την αγνότητα, στο ληστή την ειλκρίνεια, στο κάθε ανθρώπινο λάθος και πάθος ένα βαθύ τραῦμα. Να μην κατακρίνω, μα να κοιτῶ πίσω ἀπὸ τα πάθη τις βαθιές ανθρώπινες ἀνάγκες.

Ο Χριστὸς για μένα εἶναι ο τρόπος που λέω καλημέρα και καληνύχτα. Ο τρόπος που ξυπνάω και την νύχτα πέφτω για ὕπνο.

Το πως μαθαίνω να σιωπῶ, να αφήνομαι, να μην ελέγχω, να μην εξουσιάζω, να μην ορίζω και καθορίζω.

Ο Χριστὸς εἶναι ο τρόπος να αγαπῶ τον εαυτό μου ὥστε να αγαπήσω τον συνάνθρωπο μου. Ο τρόπος που σηκώνομαι ὅταν πέφτω και μαζεύω τα συντρίμια μου, δίχως να τα βρίζω και να τα κακολογῶ ἀλλὰ αγαπώντας τα, ἄλλωστε μονάχα ἔτσι μπορῶ να αγκαλιάσω την θρυμματισμένη εικόνα το πλησίον μου. Ο Χριστὸς εἶναι ο τρόπος που μυρίζω, ακούω, γεύομαι, αγγίζω, περπατῶ και νιώθω. Εἶναι ο τρόπος που σκέφτομαι και αισθάνομαι. Δεν μπορῶ πλέον τα μεγάλα λόγια και υψηλές ἀναλύσεις ἀκόμη και τις θεολογικές. Τις ἔφαγα με το κουτάλι μα ἔμεινα νηστικός. Τι σχέση μπορεί να ἔχει ο Χριστὸς με ὅλα αυτά. Εκείνος ζούσε, ἐνίωθε, ακουμπούσε, μιλούσε, ἐκλαιγε, φοβόταν και πίστευε. Ἦταν τόσο ἀνθρώπινος και τόσο θεϊκὸς συγχρόνως. Ἀπόλυτα ἀνθρώπος ἀπόλυτα Θεός. Δε σε γέμιζε ενοχές, φόβους, ἀπειλές. Δεν εἶχε σχέση με ὄλο αυτό το θρησκευτικὸ σκοτάδι του φόβου και των ενοχῶν, που τρομοκρατεῖ τους ἀνθρώπους για να τους ελέγχει. Που περιορίζει τον Θεὸ σε κουτάκια, νόμους, διατάξεις και τυπολατρίες. Που καμώνεται πως ξέρει ὅλες τις ἀπαντήσεις δίχως ποτέ να ἔχει πραγματικές ἐρωτήσεις.

Ο Χριστός σιωπούσε αυτοί μόνο μιλάνε, σκορπώντας φόβο για τα πιο απλά και φυσικά ανθρώπινα στοιχεία. Μιλάνε περισσότερο για τον διάβολο και τον αντίχριστο παρα για Θεό. Περισσότερο για την κόλαση από ότι για τον παράδεισο. Περισσότερο για την αμαρτία από ότι για την Χάρη και την ελευθερία. Ασχολούνται με την σεξουαλικότητα των ανθρώπων γιατί φοβούνται την αγάπη. Τελικά είναι αληθινά τα λόγια του ιερού Αυγουστίνου, «ο Θεός έχει πολλούς που δεν έχει η Εκκλησία κι η Εκκλησία έχει πολλούς που δεν έχει ο Θεός...».

Να τρέχουμε λοιπόν αδελφοί με λαχτάρα να ενωθούμε με τον Χριστό μέσα από τα μυστήρια της Αγίας μας Εκκλησίας που είναι φορείς Χάριτος, που μεταδίδουν όχι τον ιό αλλά τον Υιό του Θεού του Ζώντος και ειδικά το κέντρο των μυστηρίων που είναι η Θεία Ευχαριστία, πάντα βέβαια με την ευλογία του πνευματικού μας πατέρα, μετά φόβο Θεού, πίστεως και αγάπης.

π. Αντωνίου Αλεβιζόπουλου
ahdoni.blogspot.com
plibyos.blogspot.com

Κάθε φορά που θα σηκώνεσαι από το κρεβάτι σου, να θυμάσαι ότι θα δώσεις λόγο στον Θεό για κάθε σου πράξη, για κάθε σου λόγο, αλλά και για κάθε σου σκέψη ακόμη.

Τότε δεν θα αμαρτήσεις ενώπιον του Θεού.

Αββάς Ησαΐας

Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος Χριστού

Η λέξη μεταμόρφωση δηλώνει την αλλαγή της μορφής. Δηλαδή σε μια συγκεκριμένη στιγμή ο Χριστός αποκάλυψε αυτό που κρυπτόταν, φανέρωσε την δόξα της θεότητας, με την οποία ήταν ενωμένη η ανθρώπινη φύση από την στιγμή της συλληψεως στην κοιλία της Θεοτόκου. Ο Χριστός με την μεγάλη Του φιλανθρωπία κάλυπτε αυτό που είχε πάντοτε, ώστε να μη "καούν" οι Μαθητές, λόγω της ακαταλληλότητός τους, επειδή δεν είχαν ακόμη προετοιμασθή.

Ο Χριστός εκείνη την ώρα μεταμορφώθηκε, "ουχ ό ουκ ήν προσλαβόμενος, ουδέ εις όπερ ουκ ήν μεταβαλόμενος, αλλ' όπερ ήν τοις οικείοις μαθηταίς εκφαινόμενος" (Αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός). Αυτό σημαίνει ότι ο Χριστός δεν προσέλαβε κάτι που δεν είχε, ούτε μεταβλήθηκε σε κάτι που δεν ήταν, αλλά φανέρωσε στους Μαθητάς Του αυτό που ήταν. Ουσιαστικά, όταν κάνουμε λόγο για Μεταμόρφωση εννοούμε ότι έδειξε την δόξα της

θεότητός Του, που την κρατούσε αφανή στο φαινόμενο σώμα, επειδή οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να την αντικρύσουν.

Είναι διδασκαλία των αγίων Πατέρων ότι ο Χριστός επάνω στο Θαβώρ έδειξε στους ανθρώπους το αρχέτυπο κάλλος της εικόνας τους. Δηλαδή, ο Χριστός είναι το αρχέτυπο της δημιουργίας του ανθρώπου, αφού ο άνθρωπος πλάστηκε κατ' εικόνα του Λόγου. Με αυτό φαίνεται η δόξα της εικόνας και η μεγάλη τιμή να είμαστε κατ' εικόνα του Θεού. Η καταγωγή μας δεν είναι χαμηλή, αλλά υψηλή, αφού ο δεδοξασμένος Χριστός είναι το πρωτότυπο της δημιουργίας μας, αλλά και αυτός ο τεχνίτης και δημιουργός μας.

Στην Αγία Γραφή επανειλημμένα λέγεται ότι ο Χριστός είναι ο νέος Αδάμ, που ενηθρόπησε για να διορθώσει το σφάλμα του προπάτορος Αδάμ. Ο πρώτος Αδάμ στον Παράδεισο, καίτοι ήταν άπειρος ακόμη, βρισκόταν στον φωτισμό του νοός, γιατί το κατ' εικόνα του ήταν καθαρό και δεχόταν τις ακτίνες του θείου φωτός. Μετά την αμαρτία όμως σκοτίστηκε, έχασε το καθ' ομοίωση, χωρίς όμως να απωλέσει καθ' ολοκληρία το κατ' εικόνα. Στην πατερική παράδοση λέγεται ότι το κατ' εικόνα του Αδάμ αμαυρώθηκε, δηλαδή σκοτίστηκε, χωρίς να χαθή τελείως. Με την ενανθρώπιση του Χριστού και την θέωση της ανθρωπίνης φύσεως επανέρχεται ο Αδάμ στην προηγούμενη δόξα, και μάλιστα ανέρχεται ακόμη υψηλότερα.

Η Μεταμόρφωση του Χριστού δείχνει τί ακριβώς και ποιά είναι η Εκκλησία, αλλά και ποιός είναι ο σκοπός της. Στην Εκκλησία ανήκουν οι Προφήτες και οι Απόστολοι και εκείνοι που δέχονται την αποκαλυπτική τους θεολογία και αγωνίζονται να βρίσκονται στην ίδια προοπτική. Υπάρχουν, βέβαια, πολλοί βαθμοί μεθέξεως, αλλά τουλάχιστον ο άνθρωπος πρέπει να βρίσκεται στο στάδιο της καθάρσεως.

Φαίνεται ακόμη και ποιός είναι ο βαθύτερος και ουσιαστικότερος σκοπός της Εκκλησίας. Και αυτός είναι να οδηγήσει τον άνθρωπο στην θέωση, που είναι η όραση του ακτίστου φωτός. Όλο το έργο των ποιμένων αποβλέπει σε αυτόν τον υψηλό στόχο. Η θέωση, λοιπόν, δεν αποτελεί πολυτέλεια για την χριστιανική ζωή, αλλά

είναι η μυστική εντελέχεια και ο βαθύτερος σκοπός της. Τόσο τα μυστήρια όσο και η άσκηση αποβλέπουν σε αυτήν την κατάσταση. Όταν απομονωθούν από αυτήν, τότε ειδωλοποιούνται.

Το άκτιστο φως είναι βίωση της βασιλείας του Θεού, είναι το βρώμα των επουρανίων. Παράλληλα, όμως, είναι πρόγευση των μελλόντων αγαθών. Η Μεταμόρφωση δείχνει τί είναι η Βασιλεία του Θεού και τί θα είναι η μελλοντική κατάσταση. Ο Θεάνθρωπος θα βρίσκεται στο μέσον των θεουμένων, οι οποίοι θα ευφραίνονται από την παρουσία και την δόξα του Θεού, κατά διαφόρους βαθμούς και κατά ποικίλη μέθεξη της ακτίστου Χάριτος. Θα εφαρμοστή κατ' αυτόν τον τρόπο ο ψαλμός του Δαβίδ: "Ο θεός έστη εν συναγωγή θεών, εν μέσω δε θεούς διακρινεί" (Ψαλμ. πα', 1). Ο Χριστός, και γενικά ο Τριαδικός Θεός, θα είναι ο κατά φύσιν Θεός, και οι άγιοι θα είναι θεοί κατά μετοχή και κατά Χάρη. Επομένως, η μέλλουσα Βασιλεία, όπως και η παρουσία μας μέσα στην Εκκλησία, δεν είναι μια συνάθροιση ευσεβών ανθρώπων, αλλά μια συναγωγή, ένας εκκλησιασμός κατά χάριν θεών, στην πραγματικότητα "θεουμένων εκ του κατά φύσιν όντος Θεού" (άγ. Συμεών Θεσσαλονίκης).

Συμπερασματικά πρέπει να πούμε ότι η Μεταμόρφωση του Χριστού αποτελεί κεντρικό γεγονός στην ζωή του Χριστού, αλλά και βασικό σημείο στην ζωή του ανθρώπου. Γι' αυτό δεν μπορεί να αναλυθή με καλές, ηθικές σκέψεις και συναισθηματικές εξάρσεις, αλλά μέσα στα πλαίσια της ορθόδοξου θεολογίας. Άλλωστε, ζούμε μέσα στην Εκκλησία και δεν επιδιώκουμε απλώς να γίνουμε καλοί άνθρωποι, αλλά κατά Χάριν θεοί. Σε αυτό το ύψος μας καλεί η εκκλησιαστική ζωή και η ορθόδοξη θεολογία.

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ.κ.Ιεροθέου
proskynitis.blogspot.com

Λόγος στην Κοίμηση της Θεοτόκου

Τώρα λοιπόν, ενώ έκλεισε τους αισθητούς οφθαλμούς η Θεοτόκος, υψώνει για χάρη μας τους νοητούς, σαν λαμπρούς και μεγάλους φωστήρες που ποτέ ως τώρα δεν βασίλεψαν, για να αγρυπνούν και να εξιλεώνουν τον Θεό υπέρ της σωτηρίας του κόσμου. Τώρα, ενώ στα θεοκίνητα χείλη της σίγησε ο έναρθρος λόγος, αείλαλο ανοίγει το πρεσβευτικό της στόμα υπέρ όλου του γένους. Τώρα, ενώ συνέστειλε τις σωματικές και θεοφόρες της παλάμες, τις υψώνει άφθαρτες προς το Δεσπότη υπέρ ολόκληρης της οικουμένης. Ενώ λοιπόν πέταξε επάνω η πάναγνη περιστερά, δεν παύει να φυλάττει τα κάτω. Ενώ εξήλθε του σώματος, με το πνεύμα της είναι μαζί μας. Ενώ οδηγήθηκε στους ουρανούς, εξοστρακίζει από ανάμεσα μας τους δαίμονες μεσιτεύοντας προς τον Κύριο. Κάποτε, μέσω της προμήτορος Εύας ο θάνατος εισήλθε και κυριεύσε τον κόσμο· τώρα όμως συναντώντας την μακάρια θυγατέρα εκείνης αποκρούστηκε και κατανικήθηκε από το ίδιο εκείνο μέρος απ' όπου του είχε δοθεί η εξουσία. Ας χαρεί λοιπόν το γυναικείο φύλο, που αντί ντροπής αποκομίζει δόξα. Ας χαρεί και η Εύα, διότι δεν

είναι πια καταραμένη, αλλά έχει να επιδείξει απόγονο της ευλογημένο την Μαρία. Ας σκιρτήσει η κτίση ολόκληρη, καθώς αντλεί μυστικά τανάματα της αφθαρσίας από την παρθενική πηγή και απαλλάσσεται έτσι από την θανατηφόρα δίψα. Τέτοια είναι η εορτή που έχουμε σήμερα. Τόσο μεγάλα είναι τα γεγονότα που υμνολογούμε. Αυτά μας χαρίζει η χριστοανθής ρίζα του Ιεσσαί, η ιερόβλαστη ράβδος του Ααρών, ο νοητός παράδεισος του ξύλου της ζωής, ο έμψυχος λειμώνας των παρθενικών αρωμάτων, το ανθισμένο θεογεώργητο αμπέλι του ώριμου και ζωογόνου σταφυλιού, ο υψηλός και επηρμένος χερουβικός θρόνος του Παμβασιλέα, ο οίκος ο γεμάτος από τη δόξα Κυρίου, το άγιο καταπέτασμα του Χριστού, ο φωτεινότετος τόπος της ανατολής, αυτά μας χαρίζει, καθώς κοιμήθηκε σήμερα ειρηνικά και δίκαια. Λέω κοιμήθηκε, όχι όμως και πέθανε. Πέρασε από την γη στον ουρανό, όμως δεν εγκατέλειψε την υπεράσπιση του ανθρώπινου γένους. Με ποια λόγια λοιπόν να παραστήσουμε το μυστήριο σου; Αδυνατούμε να το σκεφθούμε· είμαστε ασθενείς για να το εκφράσουμε· μας πιάνει ίλιγγος να το περιγράψουμε. Διότι είναι παράξενο και υψηλό και ανώτερο για κάθε διάνοια. Δεν σχετίζεται και δεν ταιριάζει με κάτι άλλο, όπως συμβαίνει με τα υπόλοιπα πράγματα, έτσι ώστε να είμαστε σε θέση να δώσουμε πρόχειρα τις αποδείξεις από τα γύρω μας πράγματα. Αντίθετα, από τα υπερβατικά και ανώτερα μας κατανοούμε με ευλάβεια όσα αναφέρονται σε σένα, και σε σένα μόνη παραδίδουμε τα υπέρ άνθρωπο. Διότι άλλαξες τη φύση κατά την άρρητη γέννηση. Που άλλου άκουσε κανείς παρθένο να συλλαμβάνει ασπύρως! Ω θαύμα! Τη μητέρα και λεχώνα τη βλέπουμε άφθορη παρθένο, επειδή Θεός ήταν αυτό που γέννησε. Το ίδιο λοιπόν και στη ζωοφόρο κοίμησή σου: με το να είσαι διαφορετική από τους υπολοίπους, μόνη εσύ κατέχεις δικαιολογημένα την αφθαρσία και των δύο (ψυχής δηλ. και σώματος). Ας μας αφηγηθεί όμως η Σιών τα παράδοξα εκείνης της ημέρας. Είχε λοιπόν συμπληρωθεί το όριο της ζωής. Είχε φθάσει η ώρα του θανάτου. Προγνώρισε σαν μητέρα Θεού η Παναγία τον καιρό της μεταστάσεως. Όταν λοιπόν

τα αισθάνθηκε αυτά και τα κατάλαβε, τι μας λέει η παράδοση πως προσευχόταν και παρακαλούσε;

«Έφθασε η ημέρα της εξόδου μου· έφθασε ο χρόνος της εκδημίας μου προς εσένα. Ας παρευρεθούν εδώ αυτοί που θα υπηρετήσουν στον ενταφιασμό μου, Δέσποτα· είτε να σταθούν στο προσκέφαλό μου οι λειτουργοί που θα τελέσουν την κηδείά μου. Και στα μεν χέρια σου να αφήσω το πνεύμα μου, στα δε χέρια των μαθητών σου, για να το ενταφιάσουν, το άψαυστο και θεοδόχο σώμα μου, από όπου ανέτειλες εσύ η αθανασία. Ας παρασταθούν κοντά μου να μου δώσουν χαρά αυτοί που βρίσκονται διεσπαρμένοι στα πέρατα της γης, οι κήρυκες και υπηρέτες του ευαγγελίου σου. Κι αν εσύ ευδόκησες να μετατεθεί ζωντανός ακόμη ο δίκαιος Ενώχ στον ουρανό, γιατί έτσι έπρεπε, και ο Θεοβίτης Ηλίας φανερά να ανυψωθεί με πύρινο άρμα προς άγνωστες χώρες, για να αναμένουν και οι δύο το χρόνο της φρικτής και παμφώτεινης δευτέρας παρουσίας σου, και αν πάλι για μια ανάγκη του Δανιήλ θαυματούργησες, ώστε μέσα σε μια στιγμή ο προφήτης Αββακούμ να μεταφερθεί από την Ιερουσαλήμ στη Βαβυλώνα και πάλι να επιστρέψει, τότε τι σου είναι αδύνατο και μόνο αν το θελήσεις;»

Αυτά μόλις είπε η πανύμνητος, να που κατέφθασε και η δωδεκάδα των αποστόλων, από διαφορετική κατεύθυνση ο καθένας, σαν σύννεφα σπρωγμένα από τις πτέρυγες του Πνεύματος, που ήλθαν και στάθηκαν κοντά στη νεφέλη του φωτός. Τί λέγει λοιπόν εκείνη που έχει τα θεϊκά, τα πολλά, τα μεγάλα ονόματα, φέρνοντας, καθώς ήταν ξαπλωμένη, ένα γύρο το βλέμμα της και αντικρίζοντας αυτούς που ζητούσε;

«Ας αγαλλιάσει η ψυχή μου για τον Κύριο και αυτό θα γίνει για μένα ευφροσύνη και αίνεση και μεγαλείο εκ μέρους όλων των εθνών της γης. Διότι μου συγκέντρωσε τα θεμέλια της Εκκλησίας, μου συνάθροισε τους άρχοντες της οικουμένης, τους θαυμαστούς υπηρέτες της κηδείας μου. Μεταβιβάζομαι σε τόπους κατοικίας απαραβίαστους, όπου δεν μπορεί ο εχθρός να εισαγάγει τις παγίδες της κακίας· όπου θα μπορώ να αντικρύσω την τερπνότητα του Κυρίου και να επισκεφθώ το Ναό, εγώ ο παμφώτεινος ναός Του».

Και ποιος νους να χωρέσει ή ποιος λόγος να αφηγηθεί όσα εκεί έψαλλαν, όσα είπαν, όσα μακάρισαν οι θεολόγοι; Όταν λοιπόν ιερούργησαν ιερώς όσα ταίριαζε και επιτέλεσαν τα άγια αγίως, να που έφθασε και ο Κύριος με τη δόξα της δυνάμεως του και όλη τη στρατιά του ουρανού. Και άόρατα μεν λειτουργούσαν οι ασώματοι, σωματικά δε γίνονταν υμνωδοί της θείας μεγαλειότητας οι απόστολοι. Σύμμεικτη ήταν, αδελφοί μου, η πανήγυρις και ο χορός ουράνιος μαζί και επίγειος αποτελούμενος από Αγγέλους, Αρχαγγέλους, Κυριότητες, Θρόνους, Αρχές, Εξουσίες, Δυνάμεις, τις Χερουβικές και Σεραφικές, αποστόλους, μάρτυρες, δικαίους, άλλους να προτρέχουν, άλλους να προϋπαντούν, άλλους να ηγούνται, άλλους να προηγούνται, άλλους να ακολουθούν και άλλους να παρακολουθούν, και όλους να φωνάζουν χαρμόσυνα με ένα στόμα: «Άσατε τω Κυρίω», «αινέσατε τον Κύριον», «ευλογημένος Κύριος επί δίκαιον όρος το άγιον αυτού» και «ανυψωθήτω ο ουρανός εις το μετέωρον». Ποιος λοιπόν άκουσε ποτέ στον αιώνα τέτοιο εξόδιο, φιλόχριστοι αδελφοί; Ποιος γνώρισε την προπομπή μιας τέτοιας κηδείας; Ποιος κατάλαβε ποτέ μέχρι τώρα τέτοια μετάβαση, σαν κι αυτή που αξιώθηκε η Μητέρα του Κυρίου μου; Και δεν είναι παράξενο. Γιατί ακριβώς και κανένας δεν φάνηκε ποτέ υπέρτερος από αυτήν, που είναι μεγαλύτερη από όλους τους ανθρώπους. Φρίττει το πνεύμα μου, ω Παρθένε, καθώς βάζω στο μυαλό μου το μεγαλείο της μεταστάσεώς σου. Μένει έκπληκτος ο νους μου, καθώς αναλογίζομαι το θαύμα της κοιμήσεως σου. Διότι ποιος είναι εκείνος που θα μπορούσε επάξια «να κάνει γνωστούς όλους τους ύμνους σου» ή «να εξιστορήσει όλα τα θαυμάσια σου»; Ποιος νους υψηγόρος θα ρητορεύσει, ποιά γλώσσα μεγαλόστομη θα μιλήσει, θα εξαγγείλει και θα παραστήσει τα κατά σε, θα αποδώσει τα λόγια σου ή θα σταθεί αντάξια των δικών σου θαυμάσιων, τελετών, πανηγύρεων, εορτών, διηγήσεων, εγκωμίων; Διότι πράγματι υπερέχεις, υπερβάλλεις, υπερτερείς ασυγκρίτως, σε ύψος και μέγεθος από τον ανώτατο ουρανό· σε λαμπρότητα αγνείας, από το ηλιακό φως- σε απόκτηση παρρησίας, από το αγγελικό αξίωμα

κάθε άυλης και λογικής υπάρξεως των νοητών και νοερών δυνάμεων. Πόσο σημειοφόρος και θαυματουργική η μετάστασή σου! Πόσο ζωοπάροχος και αφθαρτοδώρητος ο ενταφιασμός σου, μητέρα του φωτός! Τώρα όμως που πέρασες τα σύννεφα και ανέβηκες στον ουρανό και μπήκες στα άγια των αγίων «εν φωνή αγαλλιάσεως και εξομολογήσεως», αξίωσε Θεοτόκε, να ευλογήσεις πλούσια τα πέρατα της οικουμένης. Με τις πρεσβείες σου κάνε εύκρατους τους καιρούς, χάριζε τη βροχή στην ώρα της· κατεύθυνε σωστά τους ανέμους· κάνε τη γη να καρποφορεί· δώρισε την ειρήνη στην Εκκλησία· κράτυνε την Ορθοδοξία· φύλαγε την βασιλεία· απόκρουε τις επιθέσεις των βαρβάρων σκέπαζε ολόκληρο το γένος των Χριστιανών τέλος δε συγχώρησε και τη δική μου τόλμη. Διότι δικός σου είναι αυτός ο λόγος, Μητέρα του Θεού, και συ προφήτευσες μελωδικά εκείνο που θα γινόταν: «Διότι να που από τώρα, είπες, θα με μακαρίζουν όλες οι γενεές» (Λουκ. α' 48). Επειδή λοιπόν δεν είναι δυνατόν να αποδειχθεί ψευδής ο θείος σου λόγος, δέξου κι από μένα τον ανάξιο δούλο σου, αυτή την κατά δύναμη προσφώνηση και «δος μου πάλι την αγαλλίαση που μου χαρίζει, η σωστική σου βοήθεια» (Ψαλμ. 50,14). Με τη δύναμη των πρεσβειών σου στήριξε με μαζί με το συγγενή μου και πνευματικό πατέρα μου και με το ποιμνίο που μου έχουν εμπιστευθεί εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών, στον οποίον ανήκει η δόξα και η τιμή και το κράτος μαζί με τον παντοκράτορα Πατέρα και το ζωοποιό Πνεύμα, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτη

Οι μεν ενέργειες του Θεού κατεβαίνουν προς εμάς, η δε ουσία Του παραμένει άγνωστη.

Μέγας Βασίλειος

Μικρά εωθινά

(Γέροντος Τρύφωνα του Βάσων)

Πάσχοντας με τον συμπάσχοντα Σωτήρα

Όταν ζούμε τραγικές καταστάσεις, πρέπει να εμπιστευόμαστε τον Θεό και να μην αντιδρούμε να μην αγανακτούμε ούτε να χάνουμε την ειρήνη μας. Αυτά μπορεί να συμβαίνουν για την κάθαρσή μας και για να μας προετοιμάσουν για τη ζωή που προσδοκούμε. Στον πεπτωκότα κόσμο μας υπάρχει θάνατος και πόνος, ο Χριστός όμως έκανε «καινά τα πάντα». Για όποιον αγαπά τον Θεό, «πάντα συνεργεί εις αγαθόν», όπως λέει η Γραφή.

Ως ορθόδοξοι, δεν πιστεύουμε στο Ευαγγέλιο της ευημερία, ότι δηλαδή αν πιστεύεις όλα πάνε καλά. Ο Θεός επιτρέπει πράγματα που θα μας βοηθήσουν να προοδεύσουμε πνευματικά, επειδή μας αγαπά. Ένας γέροντας που υπέφερε πολύ από μία ασθένεια έλεγε: «Δεν προσεύχομαι να γίνω καλά, αλλά προσεύχομαι να μη χάσω την πίστη μου». Και είναι έργο του διαβόλου να προσπαθεί να μας κάνει να χάσουμε την πίστη μας.

Δεν είναι ο Θεός που στέλνει πόνο και θλίψη, αλλά η συλλογική αμαρτία μας. Ο Θεός στέλνει πράγματα που θεραπεύουν. Είμαστε αδύναμοι έναντι ενός κόσμου σκοτεινού και εμπάθους, γεμάτου ασχήμια και θάνατο, αλλά πρέπει να αρνηθούμε να παραδοθούμε σ' αυτό το σκότος. Πρέπει να προσευχόμαστε, να μετέχουμε με πίστη στη θεία Λειτουργία και να συνεχίζουμε να ζούμε για τον Θεό. Η ζωή μας να μαρτυρεί την αιώνια αλήθεια ότι ο Ιησούς Χριστός ζει και βασιλεύει στην καρδιά μας. Έχουμε λόγους να είμαστε χαρούμενοι, ακόμη και μπροστά στον πόνο. Μας ανακουφίζει, όταν υποφέρουμε, η σκέψη ότι και ο κύριός μας έκλαψε όταν άκουσε ότι ο Λάζαρος είχε πεθάνει. Και μας δίνει τη

δυνατότητα να μη χάνουμε την πνευματική χαρά, ακόμη και όταν κλαίμε «μετά κλαιόντων».

Ο Θεός επιτρέπει να υποφέρουμε με βαρύ σταυρούς σε διάφορες περιόδους της ζωής μας, αλλά δεν μας αφήνει να υποφέρουμε μόνοι, διότι είναι ο συμπάσχων Σωτήρα μας, ο οποίος μας κρατά αν Του το επιτρέψουμε.

Αποφεύγουμε την υποκρισία

Είναι πολύ εύκολο να ζούμε υποκρινόμενοι, αν δεν προσέξουμε κάποιες παγίδες στην πνευματική ζωή. Αν τυχόν ζούμε τη χριστιανική μας ιδιότητα επιτηδευμένα, μπορούμε να γίνουμε φαρισαίοι χωρίς καλά-καλά να το καταλάβουμε. Αλλά δεν είμαι Χριστιανός όταν φορά τη μάσκα του χριστιανισμού. Αν ζω σαν να κάνω πρόβα μπροστά στον σκηνοθέτη, δεν θα καταφέρω τίποτα και θα παραμείνω απλός ηθοποιός. Ο μόνος τρόπος για να ζήσουμε εν Χριστώ και να οδηγηθούμε στη μεταμόρφωση της καρδιάς είναι μία τίμια, καθημερινή εξέταση της συνειδήσής μας μαζί με τακτική καθοδήγηση από τον πνευματικό μας. Αν απλώς «το παίζουμε» χριστιανοί, χωρίς αληθινή μετάνοια, θα παραμείνουμε βαλτωμένοι σε μία ψεύτικη θρησκευτικότητα, αλλά οι καρδιές θα εξακολουθήσουν να ζουν στο σκοτάδι. Ο Χριστός πρέπει να προσκαλείται στην καρδιά σε καθημερινή βάση, δια της προσευχής και μιας λεπτομερούς εξέτασης της συνειδήσής μας, χωρίς την οποία δεν θα προοδεύσουμε ποτέ πνευματικά. Δεν μπορούμε να παριστάνουμε τους Χριστιανούς, γιατί με τον τρόπο αυτό οδηγούμαστε στον πνευματικό θάνατο. Αν η ζωή μας δεν μαρτυρεί ότι ο Χριστός είναι μέσα μας, αν όλη μας η προσοχή στρέφεται στην προώθηση του εαυτού μας, αλλά αποφεύγει την έντιμη ανίχνευση των αμαρτιών μας, θα είμαστε σαν τον καρπό που σαπίζει πάνω στο δέντρο.

